

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Saa gaaer nu sielens høytid an

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953*, 1951-56, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-idm140451208374896/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Nr. 149.

Mel. Jesu søde Pakommelse.

Saa gaaer nu sielens høytid an,
 Vor JEsus med sit legems man
 Og blodet af hans purpur-saar
 Til dig at pleye færdig staaer.

2. Op da, hver naade-hungrig siel!
 Din søde JEsus veed saa vel,
 Hand dig kand give kraft igien,
 Gak du kun trøstig til ham hen.

3. Frygt ey for din uværdighed,
 Din JEsus nok din jammer veed,
 Gak, nyd din frelsers kjød og blod,
 Saa faaer du styrke derimod.

304

4. Ach! see, hvor hand sig stiller frem
 Saa hierte-mild og angenem,
 Hand kommer ey mod dig til dom,
 Ney dertil er hand alt for from.

5. Hvor kand din brudgom mod sin brud
 Vel gaae til døms, og føre ud
 Den af ham selv fuldendte sag,
 End sige paa din æres dag?

Nr. 149. Jfr. 1, 1: høytid] høytid 3b, jfr. nr. 236, 10, 4.

Nr. 149. Original. De 5 originale salmer i afsnittet *Om Alterens Sacramente* har en højst forskellig karakter. I nr. 141 og 147, som hører hjemme før altergangen, møder vi den strenge dødsprædikant. Nr. 145 og 146 er rent personlige digte. Lyse, fulde af følelse. De udtrykker Brorsons Jesusmytisk, det første — før altergangen — i stille inderlighed, det sidste — efter altergangen — i næsten ekstatiske jubel. Endelig har vi her i nr. 149 Brorsons egentlige altergangssalme. Dens første afsnit, v. 1-12, er en sådelt indbydelse, der vil hjælpe sjælen ud over alt, hvad der angaar; fra slutningen af v. 9 er Jesus selv den talende. Derefter kommer i v. 13-18 altergængens svar, som taler glæden over den rigdom, der skænkes ved nadveren. Til sidst sluttet der i v. 19-21 med bøn om at blive bevaret i samfundet med frelseren og få hjælp til at gennemkæmpe den strid, som nu venter. — 1, 1: *gaaer an] begynder, høytid] måske = bryllup, jfr. nr. 236, 16, 4.* — 1, 2: *man] manna, 2. Mos. 16, 4-15; Joh. 6, 31-35, 51.* — 1, 4: *pleye] vedrørsvæge el. nære, jfr. nr. 47, 3, 8; 78, 8, 5.* — 2, 3 med underforstået at er objekt for *veed* i 1, 2. — 3, 2: *nok] fuldtud.* — 3, 4: *derimod] mod din uværdighed og jammer.* — 4, 2: *angene] ydlig.* — 4, 3: *Joh. 3, 17.* — 4, 4: *from] mild.* — 5, 2, 3: *føre ud den af ham selv fuldendte sag] gendeføre den rensag, som han selv havde gjort ende på ved at irikende.* — 5, 4: *æres dag] bryllupsdag, jfr. nr. 145, 1.*